

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 360/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Ivickou Šišolákovou, advokátska kancelária, Nová Doba 920/5, Galanta, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 2/2016 z 27. januára 2016 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 2/2016 z 27. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 24/2010 z 29. apríla 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 T 113/2008 z 19. februára 2010 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný zákon“) a bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov a zaviazaný na náhradu škody voči obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], vo výške 17 695,48 € a Sociálnej poisťovni a. s. vo výške 239 676,69 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením sp. zn. 5 Tdo 56/2013 z 20. novembra 2013 odmietol sťažovateľom podané dovolanie.

Návrhom podaným 15. júla 2015 na okresnom súde sa sťažovateľ vychádzajúc z § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) domáhal obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 24/2010, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Nt 15/2015-38 z 11. novembra 2015 jeho zamietnutím. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 Nt 15/2015-38 z 11. novembra 2015. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti skonštatoval, že „... dňa 15.07.2015 podal... návrh na povolenie obnovy konania, pričom ako novú skutočnosť uviedol, že zákonné ustanovenie § 44a ods. 2 zák. č. 242/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a zák. č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov, má zamestnávateľ právo, aby pri vzniku poistnej udalosti Sociálna poisťovňa zaň nahradila preukázané nároky na náhradu škody na zdraví

spôsobenej pracovným úrazom, ku ktorému prišlo počas trvania poistenia zodpovednosti za škodu a chorobou z povolania, ktorá bola prvý raz preukázaná počas poistenia zodpovednosti za škodu. ... V spojení s touto zákonnou úpravou... opätovne poukázal aj na znenie ustanovenia § 37 ods. 3, 4 zák. č. 233/1995 Z. z. platného v roku 2004, podľa ktorého proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu s tým, že ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia.“.

Podľa názoru sťažovateľa „Okresný súd Bratislava I sa v pôvodnom trestnom konaní vedenom pod č.k.2T/24/2010 nezaoberal otázkou prechodu práv a povinností na Sociálnu poisťovňu v zmysle vyššie uvedených právnych noriem, ktoré ... umožňujú súdnemu exekútorovi vymáhať nároky na náhradu škody na zdraví spôsobenej pracovným úrazom priamo od Sociálnej poisťovne, nakoľko povinnosť tieto nároky nahradiť prešla na ňu priamo zo zákona a teda nie je potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie súdu. Skutočnosť, že sa ... ako súdny exekútor pri výkone svojej funkcie v prípade exekučnej veci [REDAKOVANÉ] pridržiaval vyššie uvedených právnych noriem a bol presvedčený o tom, že koná v súlade so zákonom, má vplyv aj na posúdenie otázky zavinenia a úmyslu... , ktorý v pôvodnom konaní nebol preukázaný.“.

V závere akcentoval, že „Poukázanie... na právnu úpravu, ktorá podľa jeho názoru umožňovala ním zvolený postup a ktorou sa súd v pôvodnom konaní nezaoberal sú... takými skutočnosťami, ktoré sú schopné ovplyvniť obsah formulovaného skutku a privodiť pre obžalovaného priaznivejší trest alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstatným je tiež i tá skutočnosť, že vzhľadom na časový odstup a využitie dostupných právnych prostriedkov predstavovala obnova konania... poslednú možnosť pre opätovné prejednanie veci a posúdenie otázky naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol... uznaný vinným, vrátane správneho právneho posúdenia a tým aj napravenie krivdy, ktorú... v dôsledku nesprávnych súdnych rozhodnutí pociťuje.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2016, č. k. 1Tos/2/2016 bolo porušené.

2. Uznesenie zrušuje Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2016, č. k. 1Tos/2/2016 sa zrušuje a vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi sumu vo výške 100,- € z titulu finančného zadosťučinenia a trovy právneho zastúpenia...“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie

ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Krajský súd v uznesení sp. zn. 1 Tos/2/2016 z 27. januára 2016 v podstatnom dôvodil:

«Krajský súd v Bratislave ako súd rozhodujúci o sťažnosti (§ 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie tomu predchádzajúce; primárne konštatoval, že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 193 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

V súvislosti s obnovou konania, ktorej sa sťažovateľ domáha, je potrebné opätovne predovšetkým uviesť, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutiach a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Príčinami sa tu rozumejú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré odôvodňujú tento mimoriadny prielom do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu.

Rozhodnutie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou, ktorá spočíva v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konanie nemôže hodnotiť novoobjavené dôkazy z hľadiska ich hodnovernosti, pretože takéto hodnotenie by mohlo slúžiť ako podklad pre nové hodnotenie o vine. V danom prípade však prvostupňový súd k takémuto hodnoteniu nepristúpil (ako je zrejmé z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia) a správne konštatoval len, že predložené dôkazy, nie sú takými novými dôkazmi, aké má na mysli zákonodarca. Sťažnostný súd pritom dodáva, že odsúdeným navrhované dôkazy, boli vykonateľné už v pôvodnom konaní a skutočnosť, že ich nenavrhol vykonať, či už odsúdený, resp. jeho obhajca alebo súd, nie je možné tento nedostatok pôvodného konania nahrádzať inštitútom mimoriadneho opravného prostriedku, akým je obnova konania. Potrebné je pritom konštatovať, že v konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného.

Sťažnostný súd dodáva, že v konaní o obnove sa nezisťuje správnosť pôvodného rozhodnutia, teda ani jeho zákonnosť, ale len a len otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli v tomto konaní uplatnené, boli orgánom činným v trestnom konaní v čase rozhodnutia neznáme a zároveň, či by sami o sebe, alebo v spojení s inými dôkazmi boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine, treste či náhrade škody. Je dôležité pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok umožňuje napraviť právoplatné rozhodnutie, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom veci, pretože dodatočne vyšli najavo skutočnosti a dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní súdu neboli známe a teda sa ani v právoplatnom rozhodnutí nemohli brať do úvahy, pričom súčasne tieto nové skutočnosti a dôkazy sú také závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozsudku.

Ako už bolo konštatované a ako to vyplýva z dikcie § 394 ods. 1 Tr. por. a súčasne z rozhodovacej súdnej praxe (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2 Tost 6/2009) účelom obnovy

konania je odstránenie nedostatkov spočívajúcich v skutkových zisteniach. Novú skutočnosť podľa § 394 ods. 1 Tr. por. možno preto definovať ako objektívne existujúci jav, ktorý v tej istej veci nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Tieto nové skutočnosti môžu mať rôznorodú povahu a spravidla sa stávajú predmetom dokazovania. Skutočnosť v trestnom konaní (t. j. aj v konaní o obnove) je vždy predmetom hodnotenia právom a nemožno ju preto s právom stotožňovať.

Z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné okolnosti uvádzané odsúdeným [REDAKOVANÉ] v podaných návrhoch na povolenie obnovy konania považovať za nové skutočnosti, súdu skôr neznáme.

Okresný súd na základe návrhu odsúdeného vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a po vykonaní listinných dôkazov správne rozhodoval, že návrh na obnovu konania uvedeným spôsobom zamietol. Svoje rozhodnutie veľmi výstižne a dostatočne aj odôvodnil s tým, že sťažnostný súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, bez potreby opakovania rovnakých právnych názorov a úvah.

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky odsúdeného, tieto neboli súdu prvého stupňa neznáme, nakoľko boli identické s podaným návrhom odsúdeného a okresný súd sa s nimi dostatočne a presvedčivo vysporiadal už vo svojom konaní a napokon sa s nimi dostatočne vysporiadal už v odôvodnení napadnutého uznesenia, s ktorým sa plne stotožňuje aj senát sťažnostného súdu. Napokon tieto boli vznášané opakovane, či už v podanom dovolaní resp. v predchádzajúcom konaní na povolenie obnovy konania a boli už súčasťou jeho sťažnostných námietok v predchádzajúcom, vyššie uvedenom konaní, len nie vinou súdu, boli doručené sťažnostnému súdu až po jeho rozhodnutí. Napokon sťažnostné námietky odsúdeného, známe už v konaní pred okresným súdom, ktorý dal dostatočne na všetky právne (pravdepodobne chýba slovo „otázky“, pozn.) fundovanú odpoveď, ktorej odsúdený pravdepodobne nechce rozumieť a tak použil aj invectívy voči prvostupňovému súdu, resp. aj iných súdov, ktorí vo veci rozhodovali. Pokiaľ ide o tvrdenia odsúdeného, v podstate tieto boli známe už v pôvodnom konaní, nakoľko odsúdený stále tvrdil, že konal v súlade so zákonom, nakoľko povinnosť plniť prešla priamo zo zákona na Sociálnu poisťovňu. Ak opakovane uvádzal, že súdy vychádzali zo zákona o exekučnom poriadku, ktorý v čase skutku nebol platný a ani účinný, aj tieto jeho námietky boli už predmetom nielen

dovolania, ktoré bolo uznesením NS SR 5Tdo 56/2013 z 20.11.2013 odmietnuté a bolo na ne podrobne, v odôvodnení tohto uznesenia odpovedané, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a úvah a rovnako aj predmetom predchádzajúceho návrhu na povolenie obnovy konania, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 Nt/15/2015 z 08.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1 Tos/50/2015 z 13.05.2015. Napokon časť týchto obhajobných tvrdení bola známa už v pôvodnom konaní.

Pokiaľ odsúdený považuje za novú skutočnosť, existenciu zák. č. 242/2001 Z. z. z pohľadu ust. § 44a ods. 2, nejde o novú skutočnosť, aj keď priamo vyššie uvedené súdne rozhodnutia na toto ustanovenie nepoukazovali, resp. ho neuvádzali z viacerých dôvodov.

Predovšetkým uvedeným zákonným ustanovením odsúdený opätovne poukazuje na svoju nevinu, teda že bol oprávnený vykonať exekúciu, nakoľko podľa tohto ustanovenia zamestnávateľ má právo, aby pri vzniku poistnej udalosti Sociálna poisťovňa zaň hradila preukázané nároky na náhradu škody na zdraví spôsobenej pracovným úrazom, ku ktorému došlo počas trvania poistenia zodpovednosti za škodu, a chorobou z povolania, ktorá bola prvý raz preukázaná počas poistenia zodpovednosti za škodu, čím poukazoval, na svoje oprávnenie konať ako exekútor na základe predchádzajúceho poverenia súdu a že povinnosťou Sociálnej poisťovne stanovenou zákonom, bolo vyplatiť poškodenému preukázané nároky na úhradu škody spôsobenej pracovným úrazom, ktorý vznikol počas trvania poistenia. Na túto obhajobu odsúdeného podrobne reagoval NS SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí, nakoľko odsúdený len vo všetkých fázach súdneho konania poukazoval na iné právne predpisy, ale stále s tým, že bol oprávnený a v súlade so zákonom, ako exekútor konať, keď vydal Exekučný príkaz č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 03. 2004 adresovaný [REDAKOVANÉ], ktorým dal príkaz na vymoženie pohľadávky oprávneného [REDAKOVANÉ] z bankového účtu [REDAKOVANÉ] v sume 6.000.000,- Sk s príslušenstvom.

V druhom rade nejde o novú skutočnosť alebo dôkaz, nakoľko súdy v pôvodnom konaní tento dôkaz mali k dispozícii, a bez ohľadu na to, či naň prihliadol a nemôže byť preto novou skutočnosťou, neexistujúcou v čase rozhodovania súdu, nakoľko ide o všeobecne záväzný predpis, ktorý bol v pôvodnom konaní známy, bez ohľadu už na vyššie uvedené, že súdy v pôvodnom konaní naň nepoukázali.

Pokiaľ odsúdený vytyka prvostupňovému súdu, keď odôvodňoval, že právne posúdenie konania nemôže byť predmetom obnovy konania, ale len odvolania, resp. dovolania, hoci vedel, že lehota na podanie dovolania mu už uplynula, je potrebné poukázať na správnosť úvah okresného súdu v tomto smere a dôvody na podanie dovolania nie je možné zamieňať s dôvodmi na podanie obnovy konania, bez ohľadu na to, či odsúdený zmeškal nejakú lehotu, alebo nie. Ak odsúdený považuje za nové skutočnosti, v pôvodnom konaní súdu neznáme, nemožno považovať znenie zákonov, na ktoré poukazuje, i keď tieto neboli v pôvodnom konaní uvedené, tak ako správne na to poukázal prvostupňový súd, nie sú dôvodom na povolenie obnovy konania, tak, ako to vyplýva z vyššie uvedeného rozboru, kedy zákonodarca pripúšťa tento mimoriadny opravný prostriedok, na zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia. Znenie zákonov, na ktoré sťažovateľ opakovane poukazuje, boli platné a účinné aj v pôvodnom konaní, súdu boli, resp. mali byť známe a pokiaľ na ne nepoukázal a ani obžalovaný sám na tieto nepoukazoval v pôvodnom konaní, nie je možné tento nedostatok nahrádzať povolením obnovy konania. Na toto slúžia iné inštitúty mimoriadnych opravných prostriedkov, bez ohľadu na to, či odsúdený zmeškal lehotu na podanie dovolania, ktorú nie je možné následne nahrádzať obnovou konania. Preto aj v tomto smere bola sťažnostná námietka neopodstatnená.

Preto v kontexte dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní odsúdeným uvedené a navrhnuté dôkazy nemajú za následok žiadnu zmenu skutkového stavu tak, ako bol zistený v uvedenom konaní a v žiadnom prípade nie sú novými skutočnosťami, súdu skôr neznámymi a ani skutočnosťami, ktoré by mohli privodiť iné pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie o vine a treste. Otázka zákonnosti postupu odsúdeného, ako súdneho exekútora vo vyššie uvedenom exekučnom konaní bola preverovaná už v pôvodnom konaní a skutočnosti, na ktoré sa odsúdený odvoláva pri podanom návrhu na obnovu konania, nie sú skutočnosťami novými, súdu skôr neznámymi, len s ktorými zákonodarca umožňuje zásah do právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

S ohľadom na vyššie uvedené dôvody krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. musel sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] zamietnuť ako nedôvodnú.»

11. V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku

dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESĽP *Kulnev v. Rusko*, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, *Rudan v. Chorvátsko*, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci *Callaghan c. Spojené kráľovstvo* z 9. 5. 1985, *Décisions et rapports*, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 je aplikovateľný až na obnovené konanie.

13. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcím a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretý dôvod obnovy konania za spôsobilý na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, ktorý mal spočívať v zmene právnej úpravy a od nej sa odvíjajúceho výkonu právomoci sťažovateľa ako súdneho exekútora a zodpovednosťou Sociálnej poisťovne za úhradu pohľadávky vyplatenéj zamestnávateľom zamestnanca za pracovný úraz z titulu sociálneho poistenia. Aj ústavný súd zhodne s názorovým postojom všeobecných súdov je toho názoru, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je zameraný na revíziu skutkových okolností podporených dôkazmi, ktoré neboli v pôvodnom konaní súdu známe, a nie revízie čisto právnych otázok, ku ktorým je *a priori* určené aj odvolanie ako riadny opravný prostriedok a predovšetkým, ako mimoriadny opravný prostriedok, dovolanie. Naostatok k právnemu posúdeniu okolností sťažovateľovej trestnej veci sa vyjadril aj ústavný súd vo svojom uznesení č. k. I. ÚS 429/2014-14 z 13. augusta 2014 preskúmavajúc uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 56/2013 z 20. novembra 2013, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľom podané dovolanie a ktorý sťažovateľom podanú sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie vecí krajskému súdu na ďalšie konanie a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016